

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudcov JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Ľuboša Szigetiho v právnej veci žalobcov: **1/ P. S. L. U. K., 2/ P. S. – u. 1, 2 T. H., 3/ U., s. r. o., D., 4/ U. a P. s., p. s. I., 5/ O. I., všetci zastúpení JUDr. V. Š.,** advokátom, so sídlom v Ž. S.X., proti žalovanému: **Krajský lesný úrad v Banskej Bystrici** so sídlom v Banskej Bystrici, Nám. Ľ. Štúra 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 350/2007-02 Gb. z 18. apríla 2007 a č. 606/2007 Gb. z 15. mája 2007, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/134/2007-32 z 24. októbra 2007, a o odvolaní žalobcu proti výroku o trovách konania citovaného rozsudku, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/134/2007-32 z 24. októbra 2007 v časti výroku o zrušení preskúmaných rozhodnutí žalovaného a vrátenia veci na ďalšie konanie **p o t v r d z u j e .**

V časti výroku o trovách konania napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/134/2007-32 z 24. októbra 2007 **z r u š u j e a v e c v r a c i a n a ď a ľ š i e k o n a n i e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 350/2007-02 Gb. z 18.4.2007 a rozhodnutie žalovaného č. 606/2007 Gb. z 15.5.2007 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania v sume 24 523 Sk na účet ich advokáta.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že po preskúmaní žalobami napadnutých rozhodnutí ako aj postupu správnych orgánov dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný vychádzali z nesprávnych právnych posúdení.

Konštatoval, že rozhodnutím č. 350/2007-02 Gb. z 18.4.2007 žalovaný zamietol odvolanie žalobcov 1. až 5. (ďalej len „žalobcovia“) a potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Žarnovici č. j. 2007/00013 z 23.1.2007, ktorým schválil zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva v spoločnom poľovnom revíri I., uzavretú medzi prenajímateľmi poľovných pozemkov: L. S. R., štátny podnik so sídlom v B. B., S. p. f. B. (za pozemky v správe) a nájomcom poľovných pozemkov spoločnosťou R. a. s. so sídlom v P. B.. Krajský súd poukázal na to, že uvedeným rozhodnutím lesný úrad schválil hospodárenie so spoločnou vecou aj za minoritných vlastníkov v prospech majoritného vlastníka v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Ďalej konštatoval, že rozhodnutím č. 606/2007 Gb. z 15.5.2007 žalovaný zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Žarnovici č. 2007/0054-10 zo 16.2.2007, ktorým tento zamietol žiadosť žalobcov o pričlenenie poľovných pozemkov k Poľovnému revíru J..

Žalobcovia obidve rozhodnutia žalovaného napadli žalobami, ktoré boli na krajskom súde vedené pod spisovými značkami 23S/134/2007 a 23S/144/2007. S ohľadom na to, že uvedené veci spolu súvisia a jedná sa o tých istých účastníkov konania, krajský súd z dôvodu hospodárnosti konania obidve veci v zmysle § 112 ods. 1 OSP spojil na spoločné konanie s tým, že vec bude vedená pod spisovou značkou 23S/134/2007.

Krajský súd uviedol, že mal z obsahov spisov preukázané, že Poľovný revír I. bol uznaný Lesným úradom v Žiari nad Hronom dňa 8.5.1995, pričom platnosť nájomných zmlúv pôvodného užívateľa – S. p. s., s. r. o. so sídlom v I. skončila ku dňu 31.12.2006 a žiadosťou zo dňa 3.12.2006 spoločnosť R. a. s. požiadala o schválenie zmluvy o prenájme práva poľovníctva v Poľovnom revíri I.. Krajský súd ďalej poukázal na to, že práva vlastníkov poľovných pozemkov, ktorých pobyt nie je známy alebo ktorí svoje práva podľa zákona o poľovníctve

neuplatnili, vykonáva Slovenský pozemkový fond, ak ide o poľnohospodárske pozemky a Slovenský lesný pozemkový fond, ak ide o lesné pozemky. Konštatoval, že žalobcovia v žalobe tvrdili, že Slovenský pozemkový fond uzatvoril so spoločnosťou R. a. s. zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva na výmeru 646 ha poľnohospodárskej pôdy, z ktorej časť o výmere 534 ha je v podielovom spoluvlastníctve známych vlastníkov, ktorí uvedenú poľnohospodársku pôdu mali prenajať spoločnosti U., s. r. o., so sídlom v D., vrátane nájmu výkonu práva poľovníctva. Krajský súd poznamenal, že ak sú vlastníci poľnohospodárskej pôdy o výmere 534 ha známi, nebol Slovenský pozemkový fond oprávnený uzatvárať nájomné zmluvy o výkone práva poľovníctva, pretože takéto právo má v zmysle § 14 ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poľovníctve“) len vlastník poľovného revíru.

Krajský súd ďalej konštatoval, že platnosť nájomných zmlúv v Poľovnom revíri I. zanikla uplynutím času ku dňu 31.12.2006, a preto s poukazom na § 17 zákona o poľovníctve minoritným spoluvlastníkom poľovných pozemkov po skončení platnosti zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva v Poľovnom revíri I. nič nebránilo v tom, aby uzatvorili nové nájomné zmluvy o výkone práva poľovníctva s Poľovným združením M. v. K.. Takýto postup je podľa názoru krajského súdu v súlade s § 14 zákona o poľovníctve.

Poukázal ďalej na to, že rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu - Obvodného lesného úradu v Žarnovici č. j. 2007/0013 z 23.1.2007 bolo schválené hospodárenie so spoločnou vecou aj za minoritných vlastníkov (užívateľov, správcov) v prospech majoritného vlastníka (užívateľa) v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré predpokladá, že proces vytvárania kolektívnej vôle spoluvlastníkov nebude len záležitosťou niektorého spoluvlastníka a že sa na procese prijímania rozhodnutia zúčastnia všetci spoluvlastníci. V plnom rozsahu to podľa názoru krajského súdu platí aj v prípade spoluvlastníckeho vzťahu, v ktorom veľkosť spoluvlastníckeho podielu zabezpečuje určitému spoluvlastníkovi také dominantné postavenie, ktoré mu pri rozhodovaní napokon vždy umožní presadiť svoju vôľu aj proti vôli ostatných spoluvlastníkov. Pokiaľ by ale o niektorej záležitosti spadajúcej pod hospodárenie so spoločnou vecou rozhodoval sám väčšinový spoluvlastník bez toho, aby dal menšinovému spoluvlastníkovi možnosť zúčastniť sa na procese rozhodovania a vyjadriť v ňom svoj názor, zostalo by rozhodnutie väčšinového spoluvlastníka len rozhodnutím jedného spoluvlastníka. Prijaté rozhodnutie by nebolo možné považovať za rozhodnutie spoluvlastníkov a nešlo by ani o rozhodnutie väčšiny v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z rozhodovania o hospodárení so spoločnou vecou nemožno preto vylúčiť žiadneho zo spoluvlastníkov bez ohľadu na výšku jeho podielu. Právo rozhodovať má aj ten zo spoluvlastníkov, ktorý vzhľadom na veľkosti jeho

spoluvlastníckeho podielu na neho pripadajúceho je v minoritnom postavení. Z § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Krajský súd na základe uvedeného uzavrel, že v danom prípade minoritní spoluvlastníci nerozhodovali o hospodárení so spoločnou vecou, rozhodovacieho procesu sa vôbec nezúčastnili, správny orgán schválil svojím rozhodnutím hospodárenie so spoločnou vecou aj za minoritných vlastníkov v prospech majoritného vlastníka, hoci prvostupňovému správnenému orgánu takéto právo vôbec z § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevyplýva.

Pokiaľ išlo o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcov o pričlenenie poľovných pozemkov k Poľovnému revíru J., krajský súd konštatoval, že prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán si nesprávne vyložili ustanovenie § 17 zákona o poľovníctve, keď vyžadovali od žiadateľov, aby preukázali zrušenie platných zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva, ktoré uzavrelo Poľovnícke združenie M. V. K.. Splnenie požiadavky zrušenia platných zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva uznaného Poľovného revíru J. v súvislosti s § 17 zákona o poľovníctve je podľa názoru krajského súdu nelogické. Pre zmenu uznaných poľovných revírov sa podľa neho vyžaduje zánik zmlúv o prenájme výkonu práva poľovníctva poľovníckemu združeniu alebo inej právnickej alebo fyzickej osobe, a nie zrušenie pôvodných zmlúv, ktoré má uzavreté príslušné poľovnícke združenie. Mal za to, že poľovnícke združenia, fyzické alebo právnické osoby neuzatvárajú zmluvy o prenájme výkonu práva poľovníctva v jeden deň a žiadne poľovnícke združenie by sa kvôli pričleneniu poľovných pozemkov nechcelo dostať do právnej neistoty tým, že by zrušovalo svoje pôvodné zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaný ako aj právny zástupca žalobcov v časti výroku rozsudku o trovách konania.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h/ a ods. 3 OSP z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj z dôvodu rozhodnutia o náhrade trov konania v neprimeranej výške. V odôvodnení odvolania poukázal na to, že poľovné pozemky, ktoré žalobcovia spoločne navrhli pričleniť k Poľovnému revíru J., tvoria súčasť Poľovného revíru I.. V Poľovnom revíri J. lesný úrad rozhodnutím z 29.6.2005 schválil nájomné zmluvy v prospech Poľovníckeho spolku M. V. K. ako nájomcu. Obvodný lesný úrad po doručení žiadosti o pričlenenie poľovných pozemkov k Poľovnému revíru J. žalobcov vyzval, aby predložili dôkazy o zániku nájomných zmlúv v Poľovnom revíri J., na čo žalobcovia uviedli, že nájomné zmluvy v Poľovnom revíri J. sú naďalej platné, z čoho podľa názoru žalovaného vyplynulo, že v Poľovnom revíri J.,

o ktorého zmenu žalobcovia požiadali, je zabezpečený právny stav v jeho poľovníckom obhospodarovaní. Žalovaný mal za to, že nedošlo k splneniu ani jednej z podmienok pre zánik nájomných zmlúv podľa ustanovenia § 16 ods. 4 zákona o poľovníctve. Preto bol toho názoru, že správne orgány boli v konaniach viazané ustanovením § 17 zákona o poľovníctve.

Žalobcovia v odvolaní proti výroku o trovách konania namietali, že zrejme opomenutím krajský súd nerozhodol o trovách konania v sume 22 480 Sk týkajúcich sa konania sp. zn. 23S/134/2007 a v odôvodnení nie je žiadna zmienka ohľadne dôvodu nepriznania predmetných trov ani o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by súd náhradu trov nepriznal. S ohľadom na uvedené skutočnosti navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v časti, v ktorej nebolo rozhodnuté o trovách konania v zmysle vyúčtovania k sp. zn. 23S/134/2007 z 25.10.2007 zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania na účet ich právneho zástupcu v sume 22 480 Sk.

Žalobcovia v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhli napadnutý rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej zrušil rozhodnutia žalovaného a zaviazal žalovaného nahradiť trovy konania, ako vecne správny potvrdiť. Čo sa týka zvyšku uplatneného nároku na náhradu trov konania, pridržiavali sa svojho odvolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 250ja ods. 3 vety prvej OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Žalovaný obmedzil odvolacie konanie v podstate na právne posúdenie a vyriešenie otázky, či žalované správne orgány postupovali v súlade so zákonom o poľovníctve, konkrétne s jeho ustanovením § 17, keď vyžadovali od žalobcov – žiadateľov o pričlenenie ich poľovných pozemkov k Poľovnému revíru J., aby preukázali zrušenie platných zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva, ktoré uzavrel Poľovnícky spolok M. V. K. ako nájomca.

V žalobe žalobcovia poukázali na to, že prejavili svoju vôľu poskytnúť pozemky na účely výkonu práva poľovníctva Poľovníckemu spolku M. v. K. a pričleniť tieto za uvedeným účelom k uznanému Poľovnému revíru J., za ktorým účelom boli uzatvorené s Poľovníckym spolkom M. v. K. zmluvy o nájme poľovných pozemkov na účely výkonu práva poľovníctva, ktoré boli doručené Obvodnému lesnému úradu v Žarnovici spolu so žiadosťou po tom, ako došlo k zániku zmlúv o nájme poľovných pozemkov vo vlastníctve

žalobcov na účely výkonu práva poľovníctva, ktoré tvorili súčasť Poľovného revíru I.. Mali za to, že zánikom nájomných zmlúv v uznanom Poľovnom revíri I. došlo k faktickému zániku tohto revíru v hraniciach, v ktorých bol pôvodne schválený. Vlastníci poľovných pozemkov neuzatvorili zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v Poľovnom revíri I. po zániku pôvodných zmlúv so spoločnosťou R.a. s. Tieto poľovné pozemky sa stali voľnými a ich vlastníci sa podľa ich názoru mohli slobodne rozhodnúť, s kým uzatvoria nové zmluvy. Žalobcovia preto mali za to, že uzatvorením nájomných zmlúv s Poľovníckym spolkom M. v. K., uplatnili svoje právo v zmysle § 14 ods. 1 zákona o poľovníctve po tom, ako zanikli predchádzajúce zmluvy uplynutím doby podľa § 16 ods. 4 písm. a/ zákona o poľovníctve, čím došlo k naplneniu zákonných predpokladov pre zmenu uznaných poľovných revírov (J. a I.) v zmysle § 17 zákona o poľovníctve. Žalobcovia zdôraznili, že v dôsledku rozhodnutí lesného úradu došlo k pričleneniu ich poľovných pozemkov ku štyrom rôznym poľovným revírom a je v ich záujme tento stav zmeniť a všetky poľovné pozemky v ich vlastníctve postupne združiť do jedného Poľovného revíru J.. Žalobcovia boli preto toho názoru, že boli splnené zákonné predpoklady tak pre zmeny v uznanom Poľovnom revíri I., kde zanikli nájomné zmluvy uplynutím času - § 17 zákona o poľovníctve, ako aj v uznanom Poľovnom revíri J., kde nájomné zmluvy doteraz platia – čl. II, odsek 4 zákona o poľovníctve.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu vychádza napadnuté rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie lesného úradu z nesprávneho právneho posúdenia veci. Správne orgány pri svojom rozhodovaní nevzali do úvahy dostatočný ohľad na súkromnovlastnícke vzťahy, ktorých ochrana je jedným z hlavných cieľov zákona o poľovníctve. Tento zákon je totiž potrebné vykladať ústavne konformným spôsobom tak, aby vlastníci pozemkov mali skutočnú možnosť rozhodovať o tom, v akom poľovnom revíri sa bude nimi vlastnený pozemok nachádzať. Jediným dôvodom pre to, aby rozhodnutie vlastníka nebolo akceptované, musí byť len verejný záujem, ktorý je však nutné zistiť a riadne odôvodniť v správnom rozhodnutí. Iný výklad by bol protiústavný a v rozpore s ustanovením čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd. Pričlenenie pozemku ku konkrétnemu poľovnému revíru nie je totiž nič iné než to, kto bude tento pozemok užívať na výkon práva poľovníctva. Verejným záujmom nie je záujem tej – ktorej záujmovej skupiny resp. spoločnosti, ktorá by tak mala silnejšie právo než vlastník pozemku a mohla by tak i proti jeho vôli užívať tento pozemok na výkon práva poľovníctva. Tieto úvahy samozrejme platia v prípade, že začleneniu konkrétneho pozemku do konkrétneho poľovného revíru nebránia iné rozumné dôvody napr. pokiaľ sa pozemok nachádza na území, ktoré s týmto poľovným revírom nesúvisí alebo že pričlenenie by viedlo k zhoršeniu či znemožneniu cieľov poľovníctva. O takéto prípady však v prejednávanej veci nešlo. Žalobcovia v snahe zjednotiť výkon práva

poľovníctva na pozemkoch v ich vlastníctve v jednom poľovnom revíre a pri uplatnení svojho dispozičného práva s poľovnými pozemkami v Poľovnom revíri I., u ktorých skončili platnosť zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva, postupovali ako vlastníci poľovných pozemkov v súlade s čl. II ods. 3 a ods. 4 zákona o poľovníctve, podľa ktorého uznané poľovné revíry, zvernice alebo samostatné bažantnice možno zmeniť na žiadosť vlastníkov poľovných pozemkov za podmienok uvedených v § 6 a nasl. Výmera poľovných revírov začlenených podľa predpisov o akostných triedach poľovných revírov do oblastí s chovom jelenej zveri a v ktorých je podľa týchto predpisov jelenia zver hlavným druhom zveri, nesmie poklesnúť pod 2 000 ha, v ostatných poľovných revíroch nesmie spravidla poklesnúť pod 1 000 ha. Zmeny uznaných poľovných revírov, v ktorých trvá nájom výkonu práva poľovníctva, možno vykonať aj pred zánikom zmluvy.

Po tejto úvahe sa odvolací súd stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom, ktorý považuje za správny, s jeho odôvodnením sa v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že námietky žalovaného vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené, a stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku ho podľa § 219 OSP v spojení s § 250ja ods. 4 veta druhá OSP v časti výroku o zrušení preskúmaných rozhodnutí žalovaného a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie potvrdil.

V časti výroku o trovách konania odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, nakoľko z odôvodnenia výroku o trovách konania nie je zrejmé, z akého dôvodu krajský súd vychádzal iba z vyúčtovania trov konania k sp. zn. 23S/144/2007 a neprihliadol a ani bližšie nezdôvodnil nepriznanie trov uplatnených a vyčíslených žalobcami vyúčtovaním k sp. zn. 23S/134/2007 (čl. 1. 38 spisu). Je tiež potrebné vytknúť krajskému súdu, že bližšie nezdôvodnil výšku priznanej tarifnej odmeny 1 370 Sk a paušálnej náhrady 178 Sk, nakoľko nie je zrejmé, z akej výšky výpočtového základu vychádzal a ako zohľadnil skutočnosť spojenia dvoch vecí a zastupovania viacerých účastníkov advokátom pri určení výšky tarifnej odmeny. Bude preto potrebné, aby krajský súd o trovách konania opätovne rozhodol a svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodnil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP a 250k ods. 2 OSP s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá OSP, avšak úspešným žalobcom ich náhradu nepriznal (§ 151 ods. 2 OSP), nakoľko

trovy nevyčísľili (§ 151 ods. 1 OSP). Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal preto, lebo nemal v odvolacom konaní úspech.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. júna 2008

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth